

عنوان مقاله:

شاخص آسیب پذیری محیط زیست: چشم اندازی بر فرایندهای منفی موثر بر توسعه پایدار

محل انتشار:

دومین سمپوزیوم بین المللی مهندسی محیط زیست (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مکرم روانبخش - کارشناس ارشد زیست شناسی، عضو هیئت علمی پژوهشکده محیط زیست جهاد دانشگاهی

فریبرز جمالزاد فلاح - دانشجوی دکتری برنامه ریزی محیط زیست دانشگاه U.P.M، عضو هیات علمی

خلاصه مقاله:

محیط زیست سالم، تولیدی و حفاظتی، سیستم های اجتماعی و اقتصادی سه رکن توسعه پایدار و رفاه انسانی به شمار می روند. تمامی این اجزا می توانند در روند برآورد نمودن نیازهای انسانی دچار آسیب شده متحمل بار اضافه گشته یا با موانعی مواجه گردند. وقایع انسانی و طبیعی و فرایندهایی مانند طوفانها، خشکسالی ها، آلودگی، استخراج بیش از حد منابع، آشوبهای داخلی، جهانی شدن و تجارت می توانند بر توانایی این سیستمها برای حمایت از انسانها تاثیرگذار باشند. مسئله بسیار مهم توانایی ایجاد حداکثر سازش بین این سه بخش پایداری است در صورت عدم محاسبه آسیب های ناشی از اثرات خارجی و داخلی، دستیابی به کیفیت مناسب زندگی و رشد کشورها براساس مدل توسعه پایدار غیر ممکن خواهد بود. بجای تمرکز بر مسائل اشتباه در گذشته و پیامدهای مخاطرات آنها، آسیب پذیری فرصتی برای تمرکز مواضع صحیح در آینده ایجاد می کند به عبارت دیگر به عنوان یک روش متمرکز بر آینده آسیب پذیری روشی برای شناسایی و حفاظت از نقاط قوت و بهبود سوق الجیشی ضعف هاست. شاخص آسیب پذیری محیط زیست، یک واحد اندازه گیری برپایه شاخصهاست که توسط کمیسیون علوم زمین کاربردی جنوب اقیانوس آرام، برنامه محیط زیست ملل متحد، اتحادیه ایالتهای جزایر کوچک در حال توسعه و کشورهای ایتالیا، نیوزلند، نروژ، ایرلند و کارشناسان جهانی برای تعیین نسبی انواع مختلف معضلات زیست محیطی ایجاد شده توسط ملت ها تدوین شده است. سپس گروه شاخصها و زیرشاخصهای مورد استفاده روش امتیاز دهی و رتبه بندی کشورها در آن معرفی خواهد شد و در نهایت به چشم انداز کاربرد این شاخص در آینده با توجه به نقاط ضعف و قوت در آن خواهیم پرداخت.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، شاخص آسیب پذیری محیط زیست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/77223>

